

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **EOS KSI Slovensko, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Údernícka č. 5, zastúpenej spoločnosťou **TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Údernícka č. 5, proti žalovanému **P. B.**, bývajúcemu v L., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného, Združenia na ochranu občana spotrebiteľa **HOOS**, so sídlom v Prešove, Važecká č. 16, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom v Stropkove, Námestie SNP č. 7, **o zaplatenie 1 317,67 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 6 C 11/2012, o dovolaní vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. októbra 2012 sp. zn. 5 Co 158/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Vedľajší účastník je povinný nahradiť žalobkyni trovy dovolacieho konania 34,17 € na účet **TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o.**, Údernícka č. 5, Bratislava, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Spišská Nová Ves rozsudkom z 2. apríla 2012, č.k. 6 C 11/2012-59 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 220,08 € s príslušenstvom a náhradu trov konania vo výške 375,18 €, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej súd konanie v časti o zaplatenie 97,95 € zastavil. V odôvodnení súd prvého stupňa uviedol, že medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným bola uzavretá zmluva o poskytnutí flexipôžičky v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, uvedený vzťah je však potrebné posúdiť aj ako spotrebiteľský vzťah podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzavretia zmluvy a podľa všeobecného predpisu, ktorým je Občiansky zákonník. Žalovaný riadne svoj záväzok zo zmluvy neplnil, preto súd prvého

stupňa čiastočne žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1 220,08 € s príslušenstvom. Konanie ohľadom sumy 97,95 € v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil.

Žalobkyňa pred doručením písomného vyhotovenia uvedeného rozsudku zobrala žalobu v celom rozsahu späť a žiadala konanie zastaviť. Žalovaný a vedľajší účastník so späťvzatím žaloby súhlasili.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 31. októbra 2012 sp. zn. 5 Co 158/2012 pripustil späťvzatie žaloby, zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a konanie zastavil. Rozhodol, že účastníci konania a vedľajší účastník nemajú právo na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodol podľa ustanovenia § 208 O.s.p., podľa ktorého ak je žaloba vzatá späť, keď už rozhodol súd prvého stupňa, ale jeho rozhodnutie nie je dosiaľ právoplatné, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie nepripustí, ak druhý účastník s tým nesúhlasí. Ak späťvzatie pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a konanie zastaví. Pri rozhodnutí o trovách konania poukázal na ustanovenie § 224 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie, na ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania žalovaný. Podľa ustanovenia § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Odvolací súd uviedol, že účastníci konania nenavrhlí, aby sa o trovách rozhodlo a keďže nebolo preukázané, že by žaloba nebola podaná dôvodne, ani vedľajšiemu účastníkovi nemohla byť priznaná náhrada trov konania (jeho konštatovanie nie je ničím podložené).

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie vedľajší účastník, ktorý ho navrhol zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odvodil z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Uviedol, že odvolací súd porušil právo účastníka na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pretože iba stroho citoval ustanovenia procesného kódexu, pričom však neuviedol, podľa ktorého ustanovenia rozhodol. Taktiež nezodpovedá skutočnosti tvrdenie súdu, že vedľajší účastník si neuplatnil náhradu trov konania. Správne mal odvolací súd o trovách rozhodnúť podľa § 224 ods. 1 O.s.p. s použitím § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. V ďalšom vedľajší účastník vyslovil svoj nesúhlas

s argumentáciou súdu prvého stupňa vo vzťahu k jeho tvrdeniu, že vedľajší účastník nemôže v konaní vzniesť účinne námietku premlčania, vyjadril sa k stanoveniu výšky tarify hodnoty veci a k právu spotrebiteľského združenia na náhradu trov konania.

Žalobkyňa navrhla dovolanie ako nedôvodné a neprípustné zamietnuť, uplatnila si náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaný sa k dovolaniu vedľajšieho účastníka nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas osoba oprávnená na tento procesný úkon, skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa

práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť

taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde. Z výroku uznesenia odvolacieho súdu jasne vyplýva, že účastníci konania a vedľajší účastník nemajú právo na náhradu trov konania a v odôvodnení súd uviedol konkrétne zákonné ustanovenia, podľa ktorých vec právne posúdil. Uviedol, že účastníci konania nenavrhlí, aby sa o trovách konania rozhodlo a keďže nebolo preukázané, že by žaloba nebola podaná dôvodne, ani vedľajšiemu účastníkovi nemohla byť priznaná náhrada trov konania (jeho konštatovanie nie je ničím podložené). Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením súdu je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov

vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania dovolateľa nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dovolateľa ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd jej priznal náhradu trov dovolacieho konania za úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 11. júna 2013 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny určil súd podľa § 10 ods. 1 tejto vyhlášky vo výške 21,50 € (vychádzajúc z hodnoty predmetu dovolacieho konania 248,28 €; t.j. trovy konania, ktoré žiadal priznať dovolateľ) a náhradu výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné určil vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 tejto vyhlášky), t.j. 7,81 €. Keďže právny zástupca žalobkyne je platcom DPH, súd priznal aj 20 % DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Celkovo trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 34,17 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. januára 2014

JUDr. Martin Vladik, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

